

GS 1757

Mågot,

I anledning så wäl af

Nya Året,

Som

Bohus-Län och Dansken,

Enfaldeligen på Rim betraktadt.

Stockholm,

Tryckt hos Joh. Christ. Holmberg, 1789.

Min Fosterstad, min Fosterbygd!
Du billigt bör dit rökverk tända,
Til Himlen rena offer sända,
Som lemnat dig sin hjälp och skygd.

Dit öga l. stj. på den tid,
Då du i godan ro har sutit,
Alt godt af Himmelen åtrjutit,
Din Gud dig varit huld och blid.

I fridens lugn du sutit har,
Alt fridens ädla frukter skörda
Alt lära rätt den handen värda,
Som värdat dig så många dar.

Swaras, du frågar, kommer då,
Så mycken nöd, frigsåga tändes,
Vår förra ro i oro wändes,
Och faran synes öpen stå?

Ditt

Ditt hjerta såkert swaret bår,
Hur du din plikt mot Himlen öfwat;
Kanske du ofta har bedröfwat
Den Gud, som dig har hafwit lår.

Äf hjertat du bort frukta Gud,
Och flitigt til Hans Tempel wandra;
Kanske, du liknat många andra,
Som wänjas wid hans ord och bud.

Du söka bort din själa ro,
På Sabbaten, som Gud sjelf yrkat;
Kanske du modet endast dyrkat,
Och skrutit utaf andras tro.

Guds ord betrakta har du bort,
I Jesu blod din rening winna;
Kanske du snarare sökt finna
Din wällust uti dans ell' fort.

Med Gud och nästan äga frid,
Du dag och natt dig bort winläggat;
Kanske du snarare sökt ägga
Ditt hjerta til hämd, hat och strid.

Din nästa du bort älska ömt,
I ord och gerning lårtef öfwa;
Kanske du honom sökt bedröfwa;
Förfölja, skada, illa dömt.

Kansaka noga, jag dig ber,
Hur du har ställt din hela wandel;
Kanske i all din werk och handel,
Du fler än tusen laster ser.

På

På sådan lefnad följa plår,
Krig, påst och hunger, som föröda.
Ho råfna kan de många döda?
Gud redan i sin wrede tår.

Gud lika stor i nåd och rätt,
Han dömmar den, som swärdet förer,
Som skylden bår, som plogen rörer,
Efter förtjenst på lika sätt.

Allt nog, allt nog, jag ropas hör,
Hålt up, hålt up, tig heldre stilla,
Hwad är du tiden wil förspilla,
Ditt kanske ingen werkan gör.

Hur så min wän, kanske du will,
Att jag en Comedie skall gifwa,
Om sjö-rå, tomtegubbar skrifwa,
Om wärelscours på qwast och sill;

Nej fast jag ingen frage bår,
Jag ondskan wil sin låxa gifwa
Och lasten från vår bygd fördrifwa,
Lyd du mitt råd, som följer här:

Dig wakta wäl för list och swel,
För alt, som strider mot den lära,
Förshynen welat öf föråra,
För onda sällskap, werldens smel.

Försumma ej hwad nyttigt är,
Att söka Gud, ditt hjerta rena,
I tro och samdrägt städse tjena,
Din Gud och Kung, som skriften lår.

Om

Om du af detta något glömt,
Så låt dig straxt til sinnes föra,
At medan tid är bättring göra,
Gud snart sit vredes ris har gömt.

Med trygg förtrostan bed om nåd,
Gud är allen, som hjelp kan sända,
Och straffet från vårt land afwända,
Ty han är är stor i magt och råd.

Han straffar, men på lindrigt sätt,
En wink Han oss af riset wisat,
Men under agan har han lisat,
At wi fått njuta barnarätt.

Just då Krigslågan tänder war,
Wi största prof af HErrans händer
Fått rönt kring Swea Land och stränder,
Gud sjelf har varit vårt förswar.

Oss skyddat med sin högra hand,
I Sjöman glömmen aldrig prisa
Den hjelp Gud tacktes Er bewisa
Mot Ryksa Flottan wid Hogland.

Om tapperheten seger gör,
I största loford bören vinna,
Men sjelfwe lären I besinna,
Förnamsta äran Gud tillhör.

Om Han ej sjelf i striden stått,
Om CARL Förfaders mod ej vunnit,
Svenskt blod i Edra ådror runnit,
Hur männe då med segren gått?

Men

Men nu man såkert säga wet,
Då Ryssen tänkt war Flotta mörda,
Prins CARL har honom lärt at wörda
De gamle Göthers tapperhet.

Bobuslån ho war wäl din tröst?
Då Dansken din förråds-hus tömde
Din egendom til sköfing dömd
Ho rördes wid din klago röst?

Jo, Gud, Kung GUSTAF Landets Far,
Med snabba steg Han til dig sände,
Straxt såg du Dansken återwände,
Förskräckt, med skam han flykten tar.

Si sådan under HErren gör;
Låt oss i år och alla dagar,
I bättring wörda HErrans lagar,
Han friden då snart til oss för.

Bed dagligt med upriktig själ,
Wälsigna Gud, båd Kung och Ständer,
Beskydda alla Swea Länder;
Så gör Gud med oss all ting wäl.

